

Arrest

nr. 92 227 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het tussenarrest nr. 88 188 van 26 september 2012, waarbij de debatten heropend worden en de partijen opnieuw opgeroepen worden te verschijnen op 16 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) indiende op 10 augustus 2011.

1.2. De verzoekende partij stelt dat zij deze aanvraag aanvulde met een brief van 26 oktober 2011 bevattende verschillende stukken.

1.3. Op 9 maart 2012 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 28 maart 2012 aan de

verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2011 werd ingediend door :

(…)

+ kind

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Er dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 10.08.2011 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de betrokkenen nog een aanvraag 9ter lopende hebben en momenteel in het bezit zijn van een attest van immatriculatie. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (art. 8 EVRM, art. 3 EVRM, andere bepalingen van het EVRM, de bewering dat er in het land van herkomst geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is en dat het onmenselijk zou zijn om terug te keren) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat zij zich in een prangende humanitaire situatie zouden bevinden.

Betrokkenen vroegen asiel aan op 10.12.2009. De procedure werd afgesloten op 03.11.2010 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die procedure duurde iets ongeveer 11 maanden en was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beroepen zich op hun verblijf op het grondgebied sinds 2009 en op hun integratie die zij als volgt voordragen: betrokkenen hebben een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, zouden werkbereid zijn, hebben een werkverleden, hebben Nederlands geleerd en leggen getuigenverklaringen voor. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Voorafgaandelijk herinnert de Raad eraan dat hij bij tussenarrest nr. 86 403 van 28 augustus 2012 heeft geoordeeld dat het ontbreken van het administratief dossier niet tot gevolg heeft dat de Raad zijn wettigheidstoezicht niet kan uitoefenen en bij tussenarrest nr. 88 188 van 26 september 2012 dat uit de concrete motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat wel degelijk met de aanvulling van 26 oktober 2011 werd rekening gehouden en niet slechts met de oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 augustus 2011, en het eerste onderdeel van het enig middel zodoende ongegrond is.

2.2 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting en van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, en voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

Bij voornoemd tweede tussenarrest van 26 september 2012 wordt door de Raad uiteengezet dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar enig middel een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk lijkt te maken. Ter terechtzitting van 16 oktober 2012, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden op voornoemd tussenarrest te reageren, sluit de verzoekende partij zich aan bij het tussenarrest en stelt zij met betrekking tot het betrokken onderdeel van haar enig middel dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd door enkel te verwijzen naar een arrest van de Raad van State, waardoor zij niet kan achterhalen waarom de integratie niet voldoende is. De verwerende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.3 De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar enig middel aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing faalt, met name daar waar deze het volgende stelt: *“Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”* Zij stelt dat zij niet inziet hoe haar aanvraag kan worden afgewezen aan de hand van een verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat dit arrest effectief stelt dat de integratie en het verblijf in België een machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen, maar dat er geen verplichting is, maar dat het evenwel niet aan de Raad van State is om zich uit te spreken in welke gevallen wel en in welke gevallen geen verblijfsrecht wordt toegekend. De verzoekende partij stelt vervolgens dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris is om, binnen de grenzen van de redelijkheid, na te gaan of een verblijfsrecht kan worden toegekend en dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State evident geen motivering is om haar aanvraag af te wijzen, dat het immers wel degelijk aan de gemachtigde van de staatssecretaris is om te motiveren waarom het verblijf en de integratie niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen, hetgeen hij evenwel niet deed, zodat er dan ook onvoldoende gemotiveerd wordt waarom in het individuele geval van de verzoekende partij met haar integratie én verblijf geen rekening wordt gehouden en geen verblijfsrecht wordt toegekend. Zij geeft verder nog aan dat het niet is omdat de gemachtigde van de staatssecretaris een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis is, dat hij thans met een algemene verwijzing naar een arrest van de Raad van State in haar individuele geval afdoende motiveert dat haar integratie geen grond voor regularisatie kan zijn. De verzoekende partij besluit onder meer dat de bestreden beslissing derhalve materieel niet draagkrachtig gemotiveerd is.

De Raad wijst erop dat in de vierde en vijfde paragraaf van de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Betrokkenen vroegen asiel aan op 10.12.2009. De procedure werd afgesloten op 03.11.2010 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Die procedure duurde iets ongeveer 11 maanden en was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beroepen zich op hun verblijf op het grondgebied sinds 2009 en op hun integratie die zij als volgt voordragen: betrokkenen hebben een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd, zouden werkbereid zijn, hebben een werkverleden, hebben Nederlands geleerd en leggen getuigenverklaringen voor. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casu deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten te motiveren waarom hij in dit

concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "(d)aarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen.

Gelet op het bovenstaande wordt de schending van de in het kader van dit onderdeel van het enig middel aangehaalde bepalingen aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN